

Respect pentru Vodca și vodca, băigui Sokolov, scormonind prin buzunare după niște bancnote pe care le îndesă grăbit în mâna meșterului, ca să-i facă mai repede vânt.

Se întinse în pat și încercă să scape de toate penumbrelle acelea rotite-n creieri ca niște comedii maniacale, dar nu reușea să țină-n loc caruselul imaginilor și nici toate scenariile contrafacticele suprapuse, ramificate, lăbărțate dintr-o cutiuță în alta, scăpărând dureros sinapsele, așa că se îmbracă, încălecă pe Arhip și-o luă agale spre malul de cristal al Indighirkăi.

Acolo văzu mai mulți pescari, câțiva săteni, poate cu niște turiști, ghemuiți ca niște mogâldețe de păr și bumbac împrejurul unei copci.

Descălecă, trase ranga de fier de la șa și începu a scobi cu toată puterea lui în platoșa de gheață.

Așchiile săreau luminos, ca niște scântei mari și mici dintr-o sticlă dură, îndărătnică. Încet, încet, se împăienjenea și crâșca geamul acela gros și difuz așternut deasupra fluviului.

Apoi lovi cu și mai multă furie, până când un fir de băltoacă începu să supureze printre crăpături la suprafață.

— Nenorocitul! mugi el printre dinți, iar mogâldețele își ridicară frunțile din blănurile lor. Nemernic! Nemernic! Nemernic!

Și-un bulbon negru mai mare se arătă ca un ochi rău de sub mantia albă.

Își lepădă pe urmă hainele, aproape smucindu-le de pe el, până când rămase cum l-a făcut maică-sa.

Acum pescarii uitaseră cu totul de plasele lor întinse și-l studiau surprinși. Japonezii (căci asta păreau a fi) își arătau toți dinții, copilărește, la el și-și scuturau capetele cu admirație. Ridicară mâinile împreunate și le flutură în aer, cotcodăcind ca un cârd de găște.

Respect Sokolov se apropie de marginea copcii și-și băgă întâi degetele de la picioare, aproape vineții deja, numai și cât stătuse cu tălpile goale pe lunecuș.

Gheara de diamant i se înfipse-n ceafă și acum îi cobora sadic pe șira spinării, spintecându-i trupul în două bucăți egale.

Plămâni se retraseră-n ei ca două cârțițe sperioase, lăsând fiecare respirație pe cont propriu și-o durere năvalnică-n măduvă și-n stomac.

Își dădu drumul, bândâbâc, în ochiul spart și se scufundă cu totul, până când bulboaca lichidă îi mângâie călduț creștetul.

Se ghemui cu fălcile umflăte și-și deschise pleoapele cât să vadă iar soarele dilatat, lunguiet prin lentila gigantică de deasupra lui.

O zvârlugă neagră și lucioasă se îndepărta unduind, stârnită de trupul lui masiv ca o momelă de balene.

După câteva secunde își iți iar căpățâna cu șuvițe blonde la suprafață și simți o menghină mare care-i strânge urechile și-i turtește tâmplele.

Capu-i era ca un buzdugan cu țepi de gheață.

Trebui să aspire aerul cu cea mai mare forță, căci nările pline de sloiuri se-nchiseseră strâns, amenințând să-l sufoce.

Japonezii erau deja în picioare, iar unul din ei își blestema, cotcorozind, aparatul foto, căruia probabil îi sucombaseră subit bateriile. Continuau să gesticuleze spre el și să-l privească de parcă era un zeu arctic blond.

Zeul își cufundă încă o dată fruntea sub gheață. Acolo era bine, era cald.

Se ridică din nou și, proptit cu brațele în marginile găurii, vru să-și scoată tot corpul, însă mușchii blocați se sforțau anevoie să-l împingă afară.

Inima o luase razna spre două sute, iar urechile prinseră un țuit de iad.

Respect pe Cu degete chircite își trase haina groasă spre el, încă lungit pe gheață, și-ncepu să și-o frece de tot corpul, mai ales pe piept, cu mișcări repezi, voinicești.

Respira din ce în ce mai greu și, cu adevărat, nici nu mai simțea c-avea o carne a lui.

„Hai, vino, moarte, unde ești?“, își zise râzând. „Vino, fă, n-auzi?“, lătra satisfăcut, numai că viața parcă se înșuruba în el și mai vijelioasă ca înainte.

Mintea i se desfăcu deodată mai limpede, mai dezmeticită.

Se înfofoli ca un bebeluș în țoalele acelea groase și zăcea acolo întins, ca un triton de apă dulce eșuat.

„Așadar“, se gândi, „Anna-i moartă.

Moartă e. Dumnezeu s-o odihnească!

Eu sunt viu și sunt aici.

Ăla-i un articol de ziar. Poate fi o speculație a lor.

Dar e clar că mititica și-a pus capăt zilelor. Că-i Znaiușki, că-i balena, că-i Belii-Zdanița, că-i vodca, că-i nebunia din capul ei... și-a furat viața singură.

Pentru mine e o oportunitate să scap de iadul ăsta“.

Atunci se ridică înviorat și se uită cu un zâmbet larg spre japonezi. Le strigă în rusă.

— Ei, v-a plăcut, gălbejiților? Ha-ha-ha! Săriți și voi în copcă?

Omuleții râdeau la el, fără să priceapă o boabă, fericiți că-l vedeau iar pe picioare. Se tot înclinau de șale în față și-și țineau mâinile împreunate sub bărbie.

— Arcticus! Numele meu e Arcticus! Și din copca ei m-a zămislit *mamașa* și cristale de gheață a împins *papocika* în copca ei! urla el ca un apucat către turiști.

Și-apoi, hâtru, ca pentru sine:

— 'Tu-ți luna ta, Znaiușki, blestematul!

Un iakut, aplecat deasupra copcii, mustăci vesel la auzul vorbelor sale.

Respect Sokolov și se duse cu pas mare spre Arhip, care-și scutura perdeaua de păr satisfăcut că-l vedea ieșit întreg din fluviu, și-i îmbrățișă drăgăstos gâtul. „Căluțul meu viteaz!“ Apoi îl încălecă și se duse drept spre casă, să redacteze scrisoarea.

„Vadim Ivanovici...“, începu el a scrijeli cu literele acelea mari și cutezătoare... și-apoi îi înșiră pe nerăsuflute toată trășenia trăită de el în Iakutsk. Cu Anna, cu mesajele surprinse de el, cu beția, cu noaptea în club și cu interogatoriul de dimineață. Își puse cenușă-n cap că n-a fost mai vigilent, să-și dea seama c-acolo era ceva mai grav, și ceru relocarea lui din Oimiakon în Iakutsk, unde ar fi putut urmări firul cazului Kamenskaia. Acolo erau poate șanse mai mari să pună mâna pe Znaiușki. Punct. „Al vostru, A.F. Sokolov.“

Se gândi că-i o ocazie bună să plece de-aici, iar în Iakutsk ar fi putut lua mai ușor legătura cu Katia, să nu mai trebuiască să meargă o dată pe săptămână într-un loc străin, cu acces la Internet, ceea ce, să zicem, cum se îngrijoraseră la Moscova, ar fi putut atrage atenția asupra lui.

Și poate că nici ei nu erau departe de adevăr, mai socoti el, că locul ăla în care mergea, la stația meteo, putea fi folosit la fel de bine și de Znaiușki pentru blestemățiile lui.

Da, Rufeșka era oarecum printre suspecti. Sau, în tot cazul, stația meteo era un posibil loc de unde Znaiușki se putea conecta la mediul virtual.

Mai era, desigur, cealaltă așezare, Tomtor.

Nu Rufa era Znaiușki, în niciun caz. Ar fi mirosit-o îndată, și-apoi, acum nu mai avea dubii asupra identității diavolului. Îl văzuse cu ochii lui în oglindă. I se-ară-tase.

Respect pe Dar Rufa sau alt angajat de la stație putea să-i faciliteze accesul, chiar fără a ști cu ce se ocupă el.

Bun. Până una-alta trebuia s-aștepte un răspuns de la Moscova.

Pe înserat duse scrisoarea la cutia poștală și-apoi mai făcu un tur al satului, călare pe Arhip. În dreptul cimitirului văzu focuri aprinse și descălecă să cerceteze locul.

Patru tineri vâjnoși, cu lopeți și târnăcoape, trândăveau lângă flăcări, pasând o sticlă de vodcă din gură-n gură. Unul dintre ei zbârnâia o drâmbă între buze, slobozind trilurile de pe altă lume.

Îi salută liniștit și se așeză cu ei. Cel de lângă îi întinse sticla și Sokolov luă o dușcă.

O adâncitură mică de vreo zece centimetri se înfiripase de sub gheață, cât pe întinderea unui mormânt, și-n ea ardeau lemne pârâind a frig și umezeală.

Mirosea a moarte și-a ruguri încinse.

— Cin' s-a prăpădit, băieți? întrebă el într-un târziu, când rapsodul isprăvi zbârnâiala.

— Apăi, a lu' Merenkov... Fata cea mică, zise unul după ce-și dresе vocea răgușită.

— Dar cum?

— Era bolnavă... Gripă sau ceva...

„Moarte“, se gândi Sokolov. „Iară moarte...“, își zise el resemnat.

— Și cât vă ia să săpați în crustă?

— Apăi, trei zile, pe frigu' ăsta...

— Și cu focurile ce-i? Că zici că-i gura iadului...

— Da' Doamne feri! își făcu unul cruce. Poi cum să sapi fără foc în gheața asta? continuă el, uitându-se lung la Sokolov, de parc-ar fi urcat din miezul planetei.

Clătină din cap și mai luă un gât de vodcă.

Pe urmă, fără să-l mai bage în seamă, flăcării se ridicară și-ncepură să scurme iar, icnit, vărsându-și sufletul.

Respect p
Nu putură mai mult de zece minute și se așezară iar să se odihnească. Groapa mai luă vreo cinci centimetri.

Traseră din nou jar în gaură și-aruncară mai multe lemne deasupra, să mai domolească din neînduplecarea permafrostului, după care șezură din nou pe margini și se porniră a gădila sticla și *homus*-ul.

Sokolov o luă spre casă îngândurat, iar acolo, în fața porții, dădu peste Rufa, pălăvrăgind cu mătușa Uruidaana.

— Uite că te caută doamna de la meteo, o auzi el pe mătușă.

— Păi, să între, zise Sokolov, fără s-o privească pe Rufina.

Și, dac-ar fi privit, ar fi văzut un chip destins și niște mărgele de smaragd strălucitoare.

Trebăluia prin bufet să pună de ceai, dar nu scotea nicio vorbă, așteptându-i ciripitul de îndrăgostită.

— Nu știu ce să-ți zic, începu ea cu voce tremurândă, ușor vinovată. Dar voiam să-ți zic ceva...

Sokolov aruncă batonul de gheață-n cazan și-l trânti apoi peste limbile de foc. Zăngănitul de cinel vorbise deja în locul lui.

— Nu pari prea bucuros să mă vezi... mai încercă ea marea cu degetul și cercurile privirii i se umeziră, pesemne de la fum.

Atunci el se întoarse pe jumătate, fără nicio expresie a feței, și se uită la ea distant, cu ochi tăcuți, de pe un munte înzăpezit.

Era frumoasă, tare frumoasă, nu mai frumoasă decât Katia lui, dar era altfel, mai năvălaşă, înconjurată de scânteii năprasnice, ca un nimb în jurul frunții. Era ca un inorog din aceia care-ți apar când nu te aștepți în bătaia puștii și nu știi ce să faci cu ei. Poate doar să-i dezmierzi.

Se răsuci pe călcâie acrobatic și băgă de patru ori polonicul în cazanul cu gheața care se muia. Umplu